

В сърцето си, де спомена свещен
Изплаква с неизплакани сълзи
На младостта неизживяний блен,
Тоз спомен, който като зимно слънце.
Разкъсало чумерните мъгли,
Ни прави да обичаме живота?

А Н А

Вжпросите ви се виждат странни.

И В А Н О В

Защото се боите, може би,
Да отговарят е със откровенност.

А Н А

От себе си защо ще се боя?

И В А Н О В

Тоз, който се от себе не бои.
Той е страданието си надмогнал
И смел е всевга в мисли и в дела
(Евгени се показва край къщата, спира
се за миг с поглед към Ана и Иванов
и минава бързо край тях към входа на
къщата).

А Н А

(Която се обръща от тропота на
мъжа си).

Евгени, господин Иванов

(Евгени влиза в къщи без да се обърне)

А Н А

(Към Иванов)

Не ви ли се днес вижда странен мъж ми?

И В А Н О В

Наверно ,случило се е нещо

А Н А

Позна ли бихте ли защо?

(Евгени излиза с ловна пушка в ръце
и бързо отива зад къщи)

Евгени!